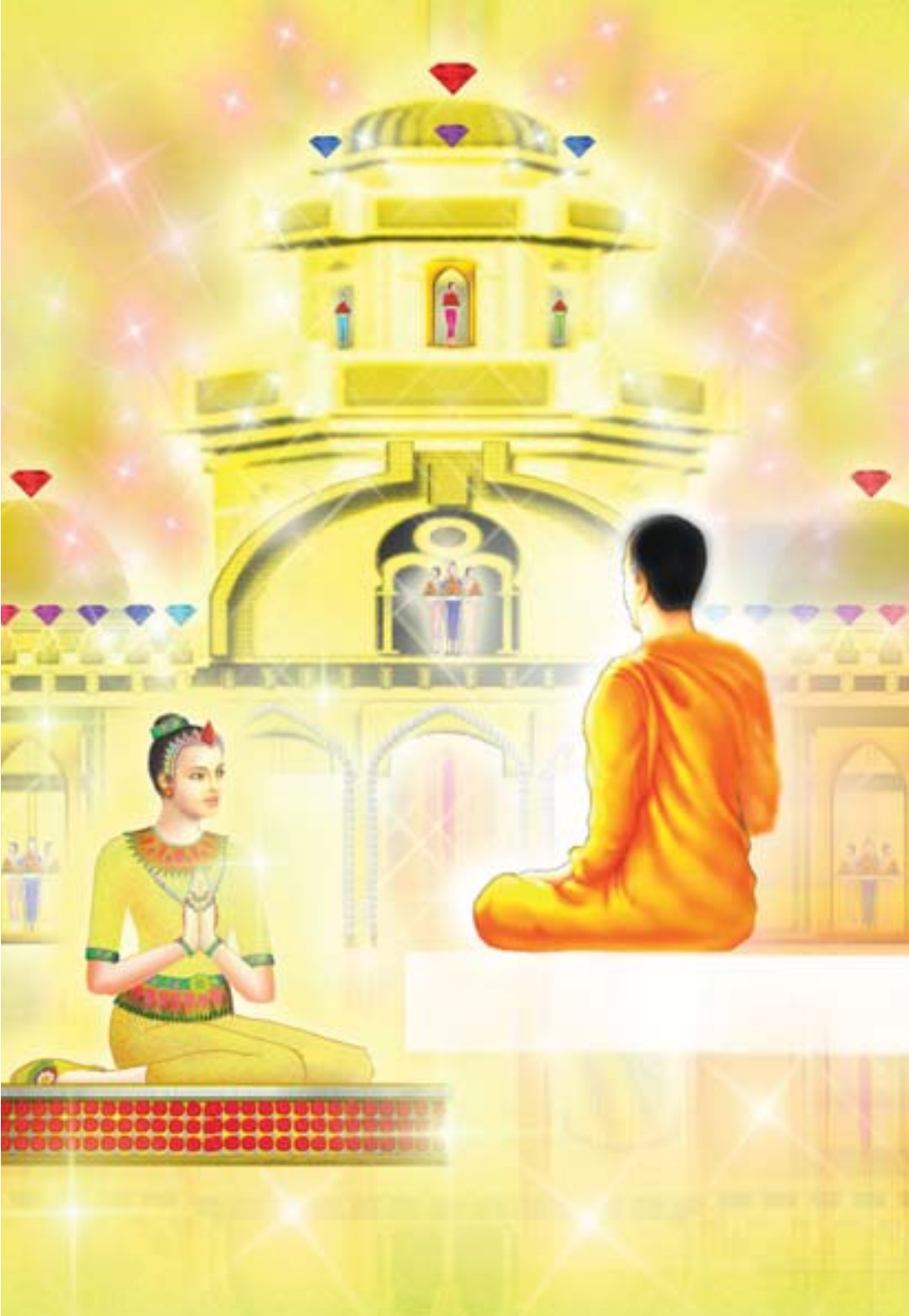

ท าน คี อ จี วิ ต

นายโคบาลย่อมต้อนโคทั้งหลายไปสู่ที่หากินด้วย
ท่อนไม้ ฉันทโค ความแก่ชราและความตายย่อมต้อนอายุของ
สัตว์ทั้งหลายไป ฉันทนั้น

ทาน คือ ชีวิต

๓๖๕

หนทางทั่วทุกแห่งในโลกล้วนแต่ไม่ปลอดภัย เพราะไม่ว่าเราจะเดินทางไปทางน้ำก็ต้องเสี่ยงกับคลื่นลมมรสุม อาจเป็นเหตุให้เรืออัปปางได้ หรือเดินทางไปทางอากาศก็ต้องเสี่ยงกับเมฆหมอกพายุฝนทัศนวิสัยที่ไม่ดี ถ้าไปทางบกก็ต้องเสี่ยงกับอุบัติเหตุระหว่างทาง แม้หนทางที่แสวงหากำไรจากการประกอบธุรกิจก็ต้องเสี่ยงกับภาวะขาดทุน เมื่อเผชิญกับคู่แข่งหรือความแปรปรวนทางเศรษฐกิจ มีเพียงหนทางสายกลางทางเอกสายเดียวเท่านั้น ที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความสุขและความปลอดภัยอย่างแท้จริง เป็นหนทางที่ไปได้ด้วยการทำใจหยุดนิ่ง คือต้องวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวของมนุษย์ทุกๆ คน ยิ่งใจหยุดนิ่ง เข้ากลางของกลางได้มากเท่าไร ยิ่งจะได้รับความสุขความปลอดภัยในชีวิต และจะมุ่งตรงต่อหนทางของพระนิพพาน

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ยถา ทณฺเฑน โคปาโล คาโว ปาเชติ โคจโร
เอวํ ชรา จ มจฺจุ จ อายุํ ปาเชนฺติ ปาณินํ

นายโคบาลย่อมต้อนโคทั้งหลายไปสู่ที่หากินด้วยท่อนไม้
ฉนใด ความแก่ชราและความตายย่อมต้อนอายุของสัตว์
ทั้งหลายไป ฉนนั่น”

ทาน คือ ชีวิต

๓๖๖

นายโคบาล คือ คนเลี้ยงโค จะคอยทำหน้าที่ต้อนฝูงโคไปหากินตามทุ่งหญ้าทั้งวัน พอตกเย็นก็ต้อนฝูงโคกลับเข้าคอกทำอยู่อย่างนี้ เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี จนกว่าฝูงโคจะเติบโตเต็มที่ และเมื่อถึงเวลาที่จะต้อนเข้าสู่โรงฆ่าสัตว์ เหมือนชีวิตของเราที่ถูกรวบรวม คือความแก่ และมัจจุ คือความตาย ต้อนอายุของเราไปสู่ความเสื่อมสลายทุกขณะ ทันทีที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ชีวิตของเราก็เหมือนแสงเทียนที่ถูกจุดขึ้น แสงเทียนนั้นได้ส่องแสงสว่างไสวไปเรื่อยๆ เมื่อไส้เทียนหมดลง ย่อมต้องถึงการดับวูบไปในที่สุด

บางครั้งเราจะพบว่า หากเทียนบางเล่มถูกลมพัด จำต้องดับวูบลงกลางคัน ไม่ได้ให้ความสว่างไสวจนไส้เทียนหมดเล่มเสมอไป ชีวิตของบางคนตายตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา บางคนตายตอนเด็กก็มี ตายตอนยังเป็นหนุ่มสาวก็มาก นอกนั้นก็ตายตอนแก่ บางคนตายเพราะถูกโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน บางคนตายเพราะอุบัติเหตุ ดังนั้นการตายของแต่ละคน ต่างมีสมมุติฐานที่แตกต่างกัน ความแน่นอนของชีวิตว่าจะตายตอนไหน เป็นสิ่งที่กำหนดไม่ได้ ขึ้นอยู่กับบุญทำกรรมแต่งของแต่ละบุคคล แต่ถึงอย่างไรก็ต้องตายทุกคน เพียงแต่จะเร็วหรือช้าเท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ตายเร็วตายช้าไม่ได้เป็นเครื่องวัดความมีโชคชะตาที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ต้องดูตัดสินขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ว่า

ท่าน คือ ชีวิต

๓๖๓

ได้สั่งสมบุญกุศลได้ไ้บ้าง และมองไกลไปถึงชีวิตหลังความตาย ด้วยว่า ตายแล้วไปไหน มีสุคติหรือทุคติเป็นที่ไป เมื่อเข้าใจ เช่นนี้แล้ว ต้องไม่ประมาทในวัยและชีวิต ด้วยการหมั่นหา โอกาสสั่งสมบุญให้มากที่สุดก่อนที่ความตายจะมาถึง เหมือนเรื่องของผู้มีบุญคนหนึ่ง ท่านได้ชิงช่วงสร้างบุญกุศล ก่อนที่จะถูก พญามัจจุราชมาช่วงชิงเอาชีวิตไปก่อน

*ในสมัยพุทธกาล มีพระภิกษุรูปหนึ่งได้ออกเดิน บิณฑบาตในกรุงราชคฤห์เพื่อไปเป็นเนื่อนาบุญแก่พุทธศาสนิกชน ตามปกติ วันหนึ่งลูกสะใภ้ของหญิงผู้เป็นมิจฉาทิฏฐิเห็นพระ- บิณฑบาตผ่านหน้าบ้านด้วยอาการที่สงบสำรวม จึงอยากถวาย ภัตตาหาร แต่เกรงว่าแม่ของสามีจะทำร้ายเอา เพราะนางเป็น คนดุร้ายและไม่ศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย อีกทั้งยังห้าม ตักบาตรพระอีกด้วย แต่เนื่องจากตนมีจิตเลื่อมใส อยากทำบุญ ลักครั้ง เมื่อแม่ของสามีไม่ให้ตักบาตรด้วยข้าวปลาอาหาร เธอก็ทำบุญด้วยการน้อมถวายท่อนอ้อยแด่พระคุณเจ้า

เมื่อพระคุณเจ้าเดินคล้อยหลังไป แม่ผัวกลับถึงบ้านและ อยากดื่มน้ำอ้อย จึงเดินเข้าไปหาท่อนอ้อยในคร้ว แต่หาไม่เจอ นางได้ชักถามลูกสะใภ้ว่า เอาอ้อยไปเก็บไว้ที่ไหน ลูกสะใภ้ไม่

ท่านคือชีวิต

๓๖๘

อยากโกหก แม้รู้ว่าแม่ของสามีจะต้องโกรธเคืองในสิ่งที่ตนทำไป ก็ตอบไปตรงๆ ว่า ไม่ได้เอาไปทิ้งที่ไหนและไม่ได้รับประทาน แต่ได้ถวายแด่พระภิกษุ ถ้าหากคุณแม่อยากรับประทาน ดิฉันจะไปหามาให้ใหม่

แม่สามีโกรธจัด ได้บริภาษลูกสะใภ้ด้วยคำหยาบคาย พลาถว่าเอาตังฟาดนางอย่างแรงจนถึงแก่ความตาย แม้ร่างกายของนางจะปวดร้าวเพราะถูกฟาดด้วยตัง แต่ขณะนั้นนางสามารถนึกถึงบุญที่ได้ทำไว้ ด้วยจิตที่ผ่องใส นั้น ครั้นละโลก เธอได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานทองที่สว่างไสว ร่วมกับเหล่าเทวดาทั้งหลาย

พระมหาโมคคัลลานเถระได้เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ เห็นวิมานทองของนาง จึงเข้าไปไต่ถามบุพกรรมว่า “รัศมีกายของท่านส่องสว่างเหมือนดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ รุ่งโรจน์ล้ำโลกพร้อมทั้งเทวโลก ด้วยสิริ วรรณะ ยศและเดช เหมือนดังท้าว-มหาพรหม รุ่งโรจน์ล้ำทวยเทพชั้นไตรทศพร้อมทั้งองค์อินทร์ ดูก่อนเทพธิดาผู้เลอโฉมตัดทรงมาลัย ดอกอุบล มีดอกไม้กรองบนศีรษะ มีผิวพรรณผุดผ่องดุจดั่งทอง ประดับองค์ทรงภูษาอันสูงสุด ท่านเป็นใครจึงมาไหว้อาตมา เมื่อก่อนท่านได้ทำกรรมอะไรไว้ ท่านสั่งสมทานหรือรักษาศีลมาอย่างไร จึงได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เป็นผู้มียศมาก มีบริวารมาก ดูก่อนเทพธิดา

ท่าน คือ ชีวิต

๓๖๕

ขอท่านโปรดบอกเถิด นี่เป็นผลแห่งกรรมอะไรหนอ”

เทพริตาได้ตอบคำถามของท่านด้วยความปลาบปลื้มใจว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันคืออดีตผู้เคยทำบุญ ด้วยการถวาย ท่อนอ้อยแด่พระเถระรูปหนึ่งเท่านั้น” นางได้เล่าบุญกรรมด้วยความเบิกบานในบุญ การทำบุญเพียงครั้งเดียว แต่ทำด้วยจิตที่ ผ่องใส ไม่อาลัยในชีวิต บุญนั้นได้ส่งผลยิ่งใหญ่ไพศาล ทำให้ เธอได้เป็นเทพนารี เสวยสุขอยู่ในสวรรค์

นี่เป็นตัวอย่างของผู้ที่รักตัวและไม่กลัวตายอย่างแท้จริง เป็นชีวิตของผู้ที่ใจถึง คือ รักบุญยิ่งชีวิต เพราะรู้ว่าความตาย ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย แต่ที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าความตาย คือ มี ชีวิตอยู่ แต่ไม่ได้สั่งสมบุญให้กับตนเอง ชีวิตหลังความตายย่อม ต้องไปเสวยผลกรรมในอบายภูมิ ชีวิตของคนทั่วไปนั้น หากไม่ ทำบุญก็ทำบาป ส่วนที่จะมีใจเป็นกลางๆ เป็นอภัยภาค คือ ไม่ ทำบุญและบาปนั้น มีน้อยเหลือเกิน โดยส่วนใหญ่ หากไม่ทำบุญ บาปจะได้โอกาสเข้าแทรกให้ทำความชั่ว ดังนั้นเมื่อโอกาสแห่ง การทำบุญมาถึงแล้ว ผู้ฉลาดจึงรีบทำบุญโดยไม่หวั่นไหว แม้กระทั่งความตายก็ไม่เป็นอุปสรรคแต่อย่างใด

นอกจากนี้ หลวงพ่อยังมีตัวอย่างของผู้ที่ทำบุญด้วยจิต ที่เลื่อมใส โดยไม่หวั่นไหวต่อปัญหาและอุปสรรค มาเล่าเพื่อ

ทาน คือ ชีวิต

๓๓๐

เป็นคติสอนใจอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเรื่องราวการทำความดีของ เทพนาริทำนี่คล้ายๆ กับเรื่องที่แล้ว เพียงแต่นางได้ถวาย ท่อนอ้อยแด่พระมหาโมคคัลลานเถระ อีกทั้งเมื่อแม่ผัวรู้เรื่องเข้า ด้วยความโกรธเคืองสุดขีด มองหาอะไรไม่เจอ จึงคว่ำดั่งที่ตัวเอง กำลังนั่งอยู่นั้น ยกท่มใส่ศีรษะลูกสะใภ้อย่างแรง จนนางถึงแก่ ความตาย ผลบุญนั้นได้ส่งให้นางไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานทองที่สว่างไสวเช่นกัน

เราจะเห็นว่า แต่ละช่วงของชีวิตนั้น มีการชิงช่วงและ ช่วงชิงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากกรรมที่เราทำไว้ในอดีต มีทั้งที่เป็นกุศลและอกุศล วิบากกรรมจะตามมาส่งผลเมื่อไรก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นเราต้องไม่ประมาท ต้องรีบทำความดีในทุกโอกาส เหมือนตัวอย่างที่หลวงพ่อนำมาเล่า เพราะแม้จะทำบุญหรือไม่ ก็ตาม สุดท้ายทุกคนต้องตาย ใครตายเร็วตายช้า หรือตาย เพราะเหตุใดไม่สำคัญ สำคัญตรงที่ว่า ก่อนตายใครสั่งสมบุญไว้ มากกว่ากัน ใครผ่องใสกว่ากัน และตายแล้วจะไปบังเกิดที่ไหน ดังนั้นเมื่อตัดสินใจจะทำความดี จงอย่าได้รอช้า อย่าลังเลใจ ให้ ทุ่มเทพาไปเลย เมื่อใจแช่มอยู่ในบุญ บุญจะหนุนนำให้เรา มี ความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า และเมื่อบุญเต็มเปี่ยม เราจะ ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยกันทุกคน